

2 QUARTOS

CADA

VIAJE.

2 QUARTOS

CADA

VIAJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

D' aquí al Cel.

Lo viure a Espanya es una delicia

Aquí tenim la Constitució mes liberal de Europa.

Hi ha llibertat per tot. Podem escriure, podem reunirnos, podem manifestarnos, podem asociarnos libre y ampliament.

No 'ns podan agafar sino ab auto del jutje. Y 'l jutje qu' es sempre digne, may deixa d' atendre las sollicituts dels quil' hi demanap, per mes que 'l hi costa temps y tinta. ¡Oh paternal sollicitut!

Encare que 'ns agafin, no podan portarnos sino molt pocas horas lluny del nostre domicili. Y si alguna vegada 'ns duhen a la Caraca, Fernando Póo ó Filipinas, déuse mes que a res a la lliberalitat de nostre govern, aquí no 'l hi dolan los quartos, sempre que 's tracta de recrearnos ab un llarch viatge.

Aquí en Figuerola ha fet lo miracle que no vá poder realisar aquell que ensenyava a un caball a viure sense menjar, que se 'l hi vá morir quan ne comensava a apendre. Las clases passivas, los militars retirats, los capellans, tots vibuen sense cobrar, no poden menjar y tots vibuen gracias al miracles de Sant Figuerola, que sens dupte sabrá seguir lo seu deixeble Sant Moret.

Altres miracles se realisan, semblants al de la multiplicació dels pans y 'ls peixos. Ministre hi ha que cobrant sis mil duros cada any, gasta sis mil duros cada dia y encare dels rosegons compra cortijos.

Tot vá bé. Los soldats fan l' exercici y fan bondat, a pesar de la llibertat que no ha pogut rompre 'ls vinculs de la disciplina.

Los empleats mes alts havian sigut barbers ó repartidors de la Iberia, oficis humils, que

han servit per fer veure que 'l humil será exaltat, segons conta 'l Evangeli.

Lo poble sumis, cristiá fins al martiri, digne de las doctrinas que professa y anhels de guanyar lo cel per veure si allá dalt pot plan-tejarhi la república que no ha pogut aquí a la terra, cada vegada que 'l hi clavan una bofetada, para 'l altra galta per no tenir 'l una calenta y 'l altra freda.

Y allá dalt del candalero, ahont uns quans homes miran als descamisats de baix, a 'l istiu ab verdadera enveja perque podent anar sense camisa, van sense calor, y al hivern segurs de que la gana 'ls fa oblidar del fret, s' está preparant un ciri que gastará cada any quaranta milions de cera, sense 'l blé que també té 'l seu valor!

¡Dixosa nació que pot lluhirse d' aquesta manera!

¡Pocas ni haurá a n' al mon tan ricas, tan felissas, tan trempadas y tan lliberals!

¡Oh! Llibertat, llibertat!... ¡T' ha costat molt lo venir entre nosaltres; pero una vegada hi has sigut, ja ningú te n' ha tret ni ab fum de sabatots!... ¡Qui com tú nos dona tantas facultats? ¡Qui com tú 'ns proporciona una vida tan plena de delicias?... No te 'n vajas, no! Sense tú tornariam als ominosos temps dels Chestes y dels Calonges. Los Gonzalez Bravos tornarian a fer pontons, y las músicas militars no tocarian 'l Himne de Riego!

Tu mous los brassos d' aquella valenta companyia que s' anomena de la Porra! Si no fosses tú, ¿com s' ho arreglaria per esqueixar los telons dels teatros y la pell del ciutadans? Tu ennobleixas al home, ja que si es cert que 'l noble té sanch blava, de blaus omplas la esquena dels qui reban!...

Tu fas que las redaccions dels periódichs pogan estar plenas d' armas de tota mena, donant ganancia als mestres d' esgrima, primera gramática que té d' apendre 'l que vulga redactar un periódich!

Y a mes de tot aixó, nostre poble com lo romá del *panem et circenses*, gosa de tant en tant sabrosos espectacles que 'l diverteixen mes que una corrida de toros, mes que una funció dels bufos, molt mes que una colecció de fieras vivas ó de monos y perros sabios.

Las corridas d' homes armats de punyals, de revolvers, garrots y altres instruments inofensius y pacífichs; aquests simulacres que mouhen l' esperit guerrero del nostre poble no 's poden pagar ab cap diner. Y si 'l nostre poble fá badalls, s' atipa de divertiments y olvida 'l *coli-mori* que 'l rosega.

D' en tant en tant los soldats donan atachs com lo de las Caputxinas y 'l de Gracia. Tro-nan los canons, espalegan los fusells, jiscian las trompetas, remorejan los timbals, sonan las campanas y entre bulla, soroll y ayguar-dent plouhen creus y estrellas sobre 'l pit y las mànigas dels soldats y allá a Madrid fa-brican l' entorxat per l' empresari de tan divertida funció.

Vaja: ab la constitució mes liberal d' Europa com tenim; ab l' Hisenda mes aixuta que un carrater catalá, que per res necessari-tém, ab l' exercit mes amant del poble que un gat d' un gos y ab la partida de la Porra, orquesta que executa magníficas pessas de música, durant los intermedis, falta sols que 'ls arbres fassan pollastres y 'l aygua dels rius se torni mistela y ayguar-dent, perque s' haja descubert la Jauja dels castellans, la Gandofia dels fills de Catalunya.

D' aquí, al Cel!...—Mossen Borra.

Ranxo.

L' incens ha tingut una puja terrible, y aixó que 'ls capellans densá que no cobran, gaire bè no l' usan.

La causa d' aixó es la comissió especial de las JUNTAS REUNIDAS (sic) municipal y provincial de Sanitat que firma l' última alocució donant incens a tot lo món.

Tapantnos lo nas escribim aquestas ratllas, perque es una furtó que 'ns incomoda moltissim.

Vels' hi aquí al materialista Mendoza y als metjes Carbó, Ferrer y Garcés, Illas y Vidal, Toda y Robert, vestits d' acólits fent encéns als seus companys.

Es lo que faltava com á desenllás de la sarsuela bufa que ab lo títol de «Tifus icterodes» s' ha representat en aquesta capital.

¡Rivero, Corcuera y Soler y Matas! Noms ilustres que deuen grabarse en lletres d' or á la visera de la gorra dels municipals!....

Y dels municipals que van morir cumplint lo seu deber ¿qui se 'n recorda?....

Los peixos grossos sempre 's menjan als petits.

Diu que 'l rey vá anar á visitar á n' en Zorrilla á la mateixa fonda ahont posa la Comissió regia.

Mes lo telégrama no porta si aquell vá convidarlo á beure 'n dos de aixut, seguint las costums espanyolas.

Ja 'ns sembla sentir lo següent diálech:

—Está bè, está bè..... D. Manuel, marqués del café de Fornos.....

—¡Oh gracias, señor!.... Aquest títol m' alimenta, alimentant la mèva ambició!....

—Servir!....

—Se 'n vá....

—Si. A las vuit posan lo sopar á taula, y si no hi fós á l' hora, la Cisterna 'm renyaria!....

—Endavant..... Donchs..... A los reales pies.....

—No fassi tonterias... Menji bona cosa y lo demès son trons... Passiobè...

—L' acompanyarè.....

—No... no 's molesti.....

—Vol callar.....

—Fassi 'l favor.....

—Ja que vosté 'u vol... (fent una cortesia, y esqueixantse 'hi 'l cul de las calsas)

A los reales pies... (Las calsas s' esbotzan) ¡zas!... (apart) D' alegria rebento!....

Ell fora de la porta:—Quin ministre mes destrempat!....

L' altre posantse dret d' un salt y fregantse las mans:—Quin rey mes trempat!....

N' hi ha que volan que vinga 'l rey per escalfar las passions del poble.

Está clar, com que fá aquest fret!....

Altres volan la Partida de la Porra per escalfarse las esquenas.

Vels' hi aquí uns medis ab que no hi contavan los fabricants d' estufas, que d' aquí en avant serán substituïdas pels estufats!

DALI AB LAS FRASES.

La guerra que sosté la França distraurá la atenció europea si m' apodero de la Turquía.
Nicolau 2.^{on}

¡Que vindrán bè los tractats de 1856, pera lograr nostre somni daurat! Es la millor escusa.

Princep Gortchakoff.

Si, noy, si, engrandim nostres estats; á veure á l' últim si tot Europa será nostra.
Gran duquesa Cesarowna.

Bó es que la Prusia nos ausilihi; després ja 'ns la traurem de las voras.
Gran duch Constanti Nicolaiewitch.

Russia y Turquía una nació sola, fora la obra mes grandiosa del sigle.
Gran duquesa Alexandre Josephowna.

Deixeho per mi. Molt será que no 'ls enganyi.
General Ignatieff.

En Bazaine no es cap traydor; diré no obstant que podia, si hagués volgut, sortir de Metz.
General Changarnier.

A ells que son molts; pero cobarts!
Montgolfier.

¿Es dir que per cada prussia mort fusellaréu quatre francesos? Donchs jo per cada francés fusellat, fusellaré deu prussians. A veure qui guanyará.
M. de Larre.

No 's pagarà la contribució perquè no volém. Aquesta creu de l' Aguila negra, me l' arrenco del pit perque 'm deshonra. Féume lo que volguéu. No mes vos diré. ¡Ay de vosaltres si 'm fuselléu!
Juan Dolfus.

A n' als prussians no 'ls guia altre llum que la dels incendis, ni van per altre cosa que per conquista.
Chandory.

Nostre missió es procurar borrar las sangrentas petjadas, ab que marca son pas la guerra.
Astruc.

Los francesos son uns tanocas. Lo millor per ells fora deixarnos entrar á Paris y fer emperador de França y Alemania á n' en Guillem. ¡Quina idea! Tot lo mon semblaria una bassa d' oli.
Dietz.

Tinch una massa d' homes, soldats de avuy, que demá serán invencible exercit.
Lallemand.

La responsabilitat de la guerra actual no caurá may sobre la França. ¡Guerra á mort, donchs!
Guizot.

¿Ves qui li diu que no 'l volan? Ca, ca, no diré res y que vingui. Quant será aquí ja 'u trobará quin pa hi donan.
Marcelo Cerutti.

Estich bèn convensut que 'n Montpensier fora un bon rey.

Romero Ortiz.

Me 'n vaig; no vull compromisos. Algú que no seré jo farà de president.

Marqués de Perales.

He sigut xicot; no tinch fills, pero tots los mèus deixebles ho son... Vaja, féu bondat.
Dr. Lázaro Bardon y Gomez.

Los espanyols que vulguin la prosperitat d' Espanya deuen firmar exposicions en favor del duch d' Aosta.

J. Abascal.

Mentres no vè Espartero, féu lo ull viu á veure si pesco una cartera.

P. Madoz.

¡No vindrá! ¡y si ve no reyna! Lo govern ha de tenir present que en lo sigle XIX no pot existir cap mes magestat que la del poble.
Nin y Tudó.

Are comenso á coneixe als progressistas.
¡Una gracia de caritat...!

Carlos Rubio.

Só tant com en Soler y Matas. Tambè puch portar creu.

A. Camps y Pi.

Los adornos que 's van posar pèl Te-Deum, eran com á proba. Se 'ls destina á un acte mes grandios.

Planella.

¡Vaya una lley! Fora de casa per forsa, y paga la contribució sense ganas.

A. Demis.

Aré 'm sembla que sense cuydado se pot dormir á Barcelona.

Pere Baduell.

Voldria que tot lo mon tingués noticia que jo so l' inspector de la colonia de Mont-alegre.

Joan Surroca.

L' arcalde de Arenys no déu tenir fills. Li agradan las quintas...!

Roig y Minguet.

Cap á Alicante. No tots los metjes fujan.

Martí Gallard.

L' ajuntament no m' ha donat las gracias. ¡Com que no sò progresista!

Joseph Costa.

Me sembla que no podia anar mes depressa.

Damay Schœmbrun.

A n' el municipi hi ha inteligencia musical. Me n' hi convensut.

Joseph Marraco.

Sino paguéu la contribució, 'ls trastos vos-tres los veuréu á l' encant.

Francisco Portilla.

(Se continuará.)

Mes ranxo.

Es un axioma matemàtic que: «iguals causes produïxen iguals efectes» donchs are fora fàcil que «diferents causes produïssin los mateixos efectes.» Aixó que de segü dibuixarà un somri d'incrèdulitat en la boca de molts sabis, si es que 'ls sabis se dignin llegir lo Ponton, es una veritat veritable, y com no 'ns agrada dir las cosas sensè que 'ls segueixi la prova, aquí va: Supòsintse per un moment, que are ab motiu de la votació del rey ó ab qualsevol altre, que prou n'hi hia; s' haguessin aixecat quatre ilusos, lo govern ab la seva forsa moral y material, que sigui dit entre paréntesis, ne tèn per vendre, logra vèncels, forma 'ls seus concells de guerra pera castigar als mes culpables, y á l' endemà vinga desagraviar la vindicta pública ab l' espectacle del fusellament d' uns quants homes; ara bè, supòsintse y aquí acaban las suposicions, que á fi de proporcionar una diversió al general la execució té lloch frente la seva morada, que com no ignoran, es en l' última casa del Passeig de Gracia, coneguda vulgarment per cala Marquesa, en lo mateix lloch ahont l' any 56 hi va haver los fusellaments manats per en Zapatero. Es á dir las causas distintas, son un general moderat y un general progressista, y 'ls fusellaments son los mateixos efectes.

¿Que tal? ¿No 'ls hi sembla qu' aquest trovo nostre es capàs de produhir una revolució? No s' espantin; parlém científicament.

—L' ex-emperador Napoleon devia pensar al entregar-se á n' en Guillelm. ¡Ah, ara fos á fer, quant te tenia á Paris, t' escanyava!

—Ca, comedia!

—Vols dir?

—Sí, home, sí, comedia. Lo mateix qu' en Guillem, á cada parte que fá dona gracias á Deu y 't pensas qu' hi creu?

—¿No?

—¿Hi créu en Sunyer?

—No.

—Donchs lo mateix ell. Dels reys no t' en fihis may.

Lo despaix telegràfic d' en Montemar dels obsequis disposats á la comissió qu' ha anat á buscar al rey, no mes s' hi veuen fartaneras, techs y tiberis. Veus aquí lo bell ideal dels progressistas. Per aixó se va arrambar ab ells en Rivero que en qüestió de menjar no 's deixa passar la mà á la cara per ningú.

Lo general Izquierdo al anar á votar digué tot entregant la papeleta, que fins llavors havia defensat en Montpensier; pero que votava al duch de Aosta. Si 'l fill de 'n Victor Manuel capiscés una miqueta li diria «gracias, home, s' estima l' obsequi; d' homes com vosté ne trobo sempre que vull.»

Recomaném á la Cisterna que porti sempre cotilla.

La cotilla fá fé 'l cos bufó.

Lo govern ha manat que s' entregui al Museu Arqueològic la cotilla que portava la Baleta, quan Mossen Merino l' hi vá pegar la uña.

Es efectivament un objecte curiós y que mereixerá l' estudi de una senyora que jo coneix quan visiti lo Museu.

Un de Madrit que ha vist los escàndols dels de la Porra diu que mes s' estima tractar ab blat de moro que ab progressistas.

Diu que aquí á Barcelona també s' ha organitzat la Porra.

Home; no està mal.

Tot es que se sàpiga.

Are vindrá ocasió de practicar las teorías de 'n Prim, quan l' hi van tirar un cop de pedra, allà á la porta de Toledo.

«¡Lo qui m' amenassi, 'l matol!»

Hivern.

I.

Fa fret. La montanya hermosa está cubierta de neu:

lo vent brunz y remoreja,

l' ample cel está cubert.

Los arbres que ahí mostravan de fruita 'ls mes richs ramells, avuy mouhen sos brancatjes sense fullas, sense res.

Los aucells que ahí cantavan en los arbres del torrent, volant de llansan las plomas, volant ne moran de fret.

L' aygua del riu n' es glassada, los planers de gebre plens, las campas sense un bri d' herba, lo sol sens son foch ardent.

La tristesa n' ha cuberta l' ample terra ab son mantell...

Hivernada que n' ets trista, Que no t' veja jo may més!...

II.

Los poderosos combatan los efectos del hivern

que Déu lo fret nos envia

y 'l fret sols lo pobre 'l sent.

Abrigalls, foch, bona casa,

escalfor per tot arréu,

menjars richs que mes incitan

que pas lo mateix hivern,

Tot l' home que pot s' ho troba

mentre 'l pobre 's mor de fret,

cercantne de porta en porta

las tristas deixas d' aquell.

Espellifat ne tremola,

descals trepitja la neu,

y sobre un pilot de palla

de nit lo seu cos exten.

¿Qui á n' al pobre l' hi té llástima?

¿Qui del pobre 's compadeix?...?

Hivernada que n' ets trista!

Que no t' veja jo may més!...

III.

Allá, mentres que lo pobre

mor de fam y mor de fret,

veig jo que ab sa sanch se brinda,

sense recordarse d' ell.

Avuy las deixas demana

y ningú l' hi dona res,

y los gossos d' un ministre tot esperant lo moment

de divertir al seu amo

en las cassas que vol fer,

payeixen la carn dels pobres

ajassats en ricas pells.

Tremola, pobre, tremola

que ton tremolor no 'l sent

qui s' oblida de las penas

emborratxat de plabers.

Avuy no pots moure 'ls brassos

enrabanats com los tens;

demá... Vê la primavera

al darrera del hivern!...

IV.

Llavors la neu se desglossa,

lo camp se vesteix de vert,

l' aucell fá niu en los arbres,

en los caps lo pensament.

Las poncelletas se badan,

corra 'l riu, la sanch també,

llú lo sol, y la justicia

llú també en l' espay seré,

Y la fresca matinada

l' olor de las flos exten;

la natura de la tomba

ressucita, vida prén

Y ab llibertat s' engalana,

tè raigs de sol per cabell,

vert vestit plé de rosada,

en l' espalla blau mantell...

¡Trista invernada dels pobles!

¿Durarás per sempre més?...?

Oh no, que la primavera

borra 'ls passos del hivern!...

Mes ranxo per variar.

Objecte de molta preocupació es lo dia de Nadal que s' acosta á pas de Baldrich... ¡ay de gegant!

L' altre dia 'm deya un fondista que estava apurat ab los macarrons que s' acostuman á menjar per tothom en aquell dia, no sabent com sustituirlos.

—Aixó ray, l' hi vaig dir jo. Feste fer unas pastas per l' estil de las estrellas, que tingan la forma de gorrofrigi, batéjalas ab lo nom de pastas á lo Querétaro, é tutti contenti; dispensa la italianada.

Lo corresponsal del Independent diu que á n' en Balaguer se l' hi vol donar lo títol de Marqués de Montserrat; pero que sens dupte se l' hi canviarà ab lo de Baró de la Tarumba.

De tarumba ja n' es; de varò també, títol que consta en lo diari del Brusi, lo dia que varen batejarlo.

Si en lloch de aquest se l' hi donès lo de Duch del zigzagador llampech, seria mes endevinat.

COSAS QUE FAN PROGRESISTA.

Deixarse las patillas.

Estár de tiberi.

Cantar l' himne de Riego.

Prometre molt y no donar res.

Jugar ab totas las cartas.

Fér cara y creu cuant jogan á las xapas.

COSAS MAL FETAS.

L' Ajuntament.
La Diputació.
La Junta general d' ausilis.

A l' estació del Vendrell varem veure l' altre dia un gran cartelló que diu ab lletres de quatre pams:

¡OJO BARBEROS!

Nosaltres anyadim:
¡OJO SR. MARTINEZ, GOBERNADOR CIVIL DE LA PROVINCIA DE TARRAGONA!

Una de las armas millors contra 'ls porristas, es una corda de cánem.

Nosaltres som esperitistas, y l' esperit del general Basa, en aquest mateix moment nos diu que tenim molta rahó.

—Tu; ¿has vist aquells mocadors en que hi ha 'l retratos del Duch de Aosta y de 'n Prim?

—Sí.

—¿Que te 'n sembla?

—Qu' están molt bè allà hont están.

—No t' entench.

—¿Per que serveixan los mocadors?

—Per mocars' hi

—¿Y donchs?...

Diàlechs copiats al natural.

—¿Qu' es aquest home?

—Un municipal. ¿Que no véus la xapa que porta á la gorra?

—Ay, ay, si va vestit de paysà?..

—Bè, no 'n fassis cas. Se 'ls ha espatllat la roba d' uniforme, y ara cada hu va vestit á sa manera.

—Qu' es estrany no 'ls ne fassin de nova.

—No veus que tenen de menester quartos, pera dat cas que vingui 'l rey dels macarons.

—¿Vols venir á la fonda? te pago 'l dinar.

—¿Qu' es lo teu sant?

—No, home, no. Es per un motiu mes gran. Me sembla qu' avuy recobro la dignitat perduda, me sembla, en fi, tenir un consol en mig de tantas desgracias...

—¿Y á qué venen aquets alegroys?

—¿A qué? ¿Per ventura ignoras qu' en Figuerola es fora del ministeri?

—¿Per aixó estás content? Millor fora que preguessis, pera la Hisenda espanyola, próxima á fer una tamborella que no se 'n aixequi may mes.

—¿A qué venen aquestas jeremiadas?

—¿A qué? ¿Per ventura ignoras qu' en Moret ha entrat al ministeri?

—Y vols dir que será com lo compinxé d' 'n Prim?

—¿Si ho será? Una paraula sola 't diré. En Moret es deixeble d' en Figuerola!

—¡Misericordia, Senyor!

—Has vist las correspondencias de Italia que esplican los obsequis dispensats á la comissió?

—Sí, ¿perqué?

—Perque he vist que todas las músicas italianas tocavan al pas dels comissionats l' himne de Riego.

—¿Cái no pot ser.

—Donchs es veritat.

—Be, donchs, será que 'ls tocavan una cosa que s' hi semblava.

—Aixó es diferent.

—Com que son progressistas, poch costa amagarlos l' ou.

—No estarém may tranquils, se 'n va la febre groga y diu que ve la varola negra.

—¡Oh! y lo mes particular, que ara todas las epidemias son de color.

—Diumenje passat los cassadors de Barcelona varen anar á visitar los fieles samboyanos, com diria lo corresponsal que á San Boy hi té la Crónica.

—¿Y qué hi varen anar á fer?

—A passejar los fusells, á dir una missa, á donar un ball y á tocar l' himne de Riego al passar per las poblacions que 's trovan de Barcelona á la terra monárquica del manicomi.

—¿Y per qué va ser aquesta funció?

—Era en sufragi dels que moriren per la epidemia passada.

—¿Gresca en memoria de morts?

—També hi va haver una missa.

—Vamos, volian darse á coneixe á n' als seus correligionaris.

—Aixó mateix!

—De poch nos veyém en un conflicte.

—¿Perqué?

—Volian matar á n' en Prim.

—¿Cái Ell s' ho va creure. Era com en Balaguer, cada vegada que hi havia bullanga s' amagava y fugia perque no l' agafessin, y may cap govern, ha pensat apoderarse de gent tant mansa com l' heroe dels felibres.

—Bè, pero en Prim, ningú pot posar en dupte que té un gran valor.

—¡Prou! Per lo mateix valor que té s' ha fet revacunar.

—A n' al duch de Aosta lo farem fill adoptiu de Barcelona.

—¿Vols dir?

—Vull dir, y ell en cambi farà fill il·lustre de Barcelona á n' en Soler y Matas.

—Prou, prou, qualsevol cosa crech de tal rey y tal arcalde.

Telégramas.

MADRID.

Los nous garrots que s' han repartit als de la Porra, tenen la forma de cetro.

S' espera la vinguda de un italiá molt célebre, que ha sigut nombrat gefe nato d' aquesta benemérita institució.

Inmediatament s' obrirà un quartel de Invalits com lo de Paris, pera donarhi aculliment als que de dita companyia resultin mutilats en las renyidas batallas que 's promouhen.

Hi ha gran consum de cápsulas de revolver.

TOURS.

Avant... avant y fora... Fà un fret que pela, y es precis escalfarse d' una manera ó altre.

Los prussians tremolan de fret. Lo fret res pot en lo poble francés que cada dia está mes calent.

BERLIN.

Los adroguers han presentat una sollicitut á la reyna, demanant que 's firmi la pau avans de Nadal.

Cap familia menjaria turrons trobantse á faltar á algun fill ó espós, y l' industria turronesca limitada als empleats, s' arruinaria.

La sollicitut ha causat fonda impresió.

FLORENCIA.

S' ha penjat lo bé d' or, al coll de l' Aosta.

La Cisterna 'n vol un altre, y sino diu que no voldrá venir á Espanya.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Ensaig de la companyia de la Porra, teninhi tan sols entrada los subscriptors de la Crónica de Catalunya, y demés personas que pogan acreditar sa procedencia progressista. Evolucion de garrot y punyal. Xiulets d' inteligencia. Lutta á cops de puny y demés exercicis tant útils com divertits.

TEATRO NACIONAL.—Entrada; tothom; menos los progressistas. Ensaig de la contrapartida de la contra-porra. Evolucion de cordas de cánem y demés armas defensivas. Tiro al blanch. Lutta de puntadas de péu.

Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, n.º 21 y 23.